Yindigo Madi

Ai văzut vreodată vreun pescăruş zburând

ai văzut vreodată vreun pinguin zburând?
(johnny raducanu song)

Ori de cite ori priveam pe fereastra, il vedeam. Prezenta lui statornica, zvelta si oarecum sfidatoare-mi amintea, nu stiu de ce, de batrinul cu aripile zbicite pe care-l intilneam in fiecare zi la gura metroului, stind cu picioarele incrucisate sub el, privind trecatorii. Nu, nu era cersetor, desi multi ii aruncau cite-o moneda pe care el o privea nedumerit si pe care o arunca, la rindul sau, aiurea, 'pentru cei mai saraci ca mine'.

Era un plop ciudat, cu trunchi ondulat, cu reflexe azurii si coroana sferica. Unii spuneau ca, de fapt, nu putea fi plop, deoarece plopii nu au coroana sferica. Niciodata nu ma gindisem sa-i dau vreun nume, asa cum faceam cu toate lucrurile din jur pe care le consideram ale mele, ori care, pur si simplu, imi placeau. Dar in dimineata aceea, dintr-o data l-am vazut altfel, dintr-o data am avut senzatia ca are urechi, ochi, brate, ca s-ar putea ca, dintr-un moment intr-altul, sa-mi strige ceva, sa rida, sa plece. Sa zboare in cercuri largi deasupra mea, aidoma pasarilor... Sa-mi recite versuri din byron si blake. Sa-mi fredoneze cintecele lui visotki si pablo, sirena din oceania...

Am coborit si i-am atins trunchiul. Atunci m-am pomenit murmurind: jaime... Vocalele au vorbit pentru mine si consoanele au pecetluit petrecerea acelei zile.

Trecatorii grabiti ai diminetii imi aruncau priviri intrebatoare.

Brusc, mi-a venit in gura gust de struguri. Si piersici. Si am plecat in oras sa caut fructe zemoase.

Neaparat zemoase.

*

... Si acum pornesc in fiecare zi in oras sa caut fructe. Zemoase. Neaparat zemoase.

Ceilalti ma privesc tacuti si-mi striga la plecare sa nu intirzii... Ei cred ca eu nu stiu ca nu voi gasi. Stiu, dar le ascund acest lucru. Si nu doresc sa recunosc asta in fata lor. Cautarea mea este o speranta pe care o tin pentru mine si pe care le-o

ofer si lor. Gratis. Nu au decit s-o respinga. S-o disece. S-o calce in picioare. Eu o tin lipita de mine si tac. E a mea si doresc sa traiasca. Atit cit voi trai eu. Apoi, poate sa moara.

*

Culorile inceputului de zi se zbateau frenetic pe cerul senin. Avea sa fie o zi frumoasa. Aurie. Ma simteam minunat si-mi venea sa dansez. Singura. Pe terasa de marmura alba a unei amintiri vii. In sunetele viorilor si-n clinchetul paharelor din cristal. Intr-o rochie lunga din voal negru, adinc decoltata la spate... Si pantofi cu toc inalt. Pasii m-au purtat la pod. Apa era linistita. Priveam ratele care dispareau brusc de pe suprafata sidefie pentru a reaparea mai departe, la fel de brusc. Dupa multi ani, imaginea lui jaime se juca de-a v-ati ascuns cu mine, cind l-am vazut pe batrinul cu aripile zbicite in stinga mea. M-am mirat, il credeam mort, dar el m-a privit de parca abia ne-am fi despartit.

O vezi? E atit de linistita... Crezi ca o poti stapini, nu-i asa? Doar un nebun poate sa creada ca o poate stapini... Apa e mai vicleana decit femeia... Femeia sfinta ori femeia curva... De fapt, una singura pina la urma... O vezi? Ce linistita pare... Batrinul vorbea incet, de parca s-ar fi temut ca, prin cuvintele sale, ar putea sa tulbure luciul de oglinda din fata noastra. Vocea lui ma inconjura cu nostalgia timpului de odinioara.

... De ce nu-ti folosesti aripile? M-a intrebat dupa o clipa de tacere in care amindoi privisem intinderea apei.

... E toamna si toamna nu-mi place sa zbor... Par o pasare calatoare... Si, mai e ceva... De multa vreme ma simt pinguin. Ai vazut vreodata vreun pinguin zburind? A ris ori sunetul scos de el mi s-a parut a fi un riset si m-a privit intr-un fel anume. Aproape visator. Pentru o clipa, n-a mai fost batrin. Pentru o clipa doar. Ne-am pomenit mergind de-a lungul digului. Parcul din dreapta, o ruina, sublinia ciudata stare de efemeritate pe care o simteam aproape organic, plutind deasupra peisajului in care eu nu eram decit un simplu obiect insufletit prin cine stie ce hazard, obiect nascut sub zodia implacabilei legi a trecatorului. Bolovanii din bazalt, in contrast cu cimentul alb, sustineau cu succes sentimentul unui sfirsit planetar, profetit de adevaratii ori falsii vizionari castrati ai secolului.

... Mi se zice nebunul... Stii de ce? Pentru ca nu am zburat niciodata. Aripile mele nu m-au purtat niciodata, niciodata in vazduhul pasarilor. Pentru ca nu m-am

putut niciodata masura cu ele. Si, dintr-o data, mi s-a spus nebunul... Apa clipocea linistit si o priveam cu teama si admiratie. Era acolo, in stinga mea si as fi vrut s-o tin in palme, s-o sorb, sa-mi spal fata cu ea, s-o simt siroindu-mi pe trup...

...apa... Hm. Sa nu te joci cu ea... Murmura batrinul, ghicindu-mi gindurile... L-am privit si-abia atunci am vazut ca purta la git, pe o bucata de piele, un medalion din argint, mare cit palma mea. La inceput nu stiam ce anume ma nedumerise la el. Am aflat apoi: medalionul nu era incrustat cu nimic, pe suprafata lui nu se afla nici un semn. Era doar el, neted, lucios. Nu mai vazusem asa ceva. Era ca o oglinda in care cel care se afla in fata batrinului se putea privi. Poate ca asta si dorea batrinul care continua, zimbind... Cu siguranta ca imi citea gindurile. Cu siguranta.

Apa... Niciodata... Nu i-am acceptat niciodata jocul... Niciodata...

... Si, dintr-o data, am avut senzatia ca plopul jaime se afla pe urmele noastre... Am privit in urma. Batrinul zimbi. Stia?

La inceput, ideea m-a amuzat. Cu timpul insa ea mi s-a parut aducatoare de tristete. Aidoma cintecului de lebada.

De o buna bucata de vreme imi doream sa traiesc intr-o lume de basm, in care obiectele si animalele sa vorbeasca aidoma mie. Ori eu aidoma lor. Sa ma prind de mina cu florile si copacii, sa beau ceai cu farfuriile si paharele si ceasul desteptator, sa alerg cu scaunele, zaharnita, linguritele, sa povestesc cu stiloul, ascutitoarea ... In acest context, ideea ca plopul jaime venea in spatele meu era tentanta. Am acceptat-o si-am vrut sa fie adevarata. Sigur, la prima vedere, aproape pentru oricine, ideea ca un plop vine in urma lui pe strada este inadmisibila. Ea nu face parte dintre elementele sistemului de cunoastere validat de lumea noastra. Orice tentativa de-a-l convinge ca da, UN PLOP VINE IN URMA LUI PE STRADA, este sortita eseculi. In cel mai fericit caz va pune capat situatiei clasind-o sub puterea conciliatorie a substantivului halucinatie...

Dar eu doream ca totul sa fie adevarat.

... Si, dintr-o data, tropote de cai, urlete de maimute si strigate de cocori au facut cerc in jurul meu. Ca-ntr-o secventa dintr-un film vazut in copilarie... Curgea o lumina laptoasa din cer si plopul jaime VENEA zimbitor, in haine de mire, cu un buchet enorm de flori de castan in brate.

Nebunul privea absent ratele. Aveam senzatia ca stia tot ce va urma si nu-l interesa sa vada.

Aripile-i zbicite pareau creiere uriase.

Nu cumva erau aripi ginditoare?

Cerul se apropia de pamint si o multime de pasari- frunze? - alcatuiau forme complicate in respiratia aproape rece a incazilei.

Plopul jaime continua sa alerge intr-un relanty fara sfirsit.

Florile de castan imprastiau o mireasma delicata si nuanta de albastru a cerului ma facea sa ma gindesc ca, poate, cerul e apa si apa e cerul.

Tropotele de cai se auzeau suspect de aproape.

In palmierii artificiali de linga picioarele podului stateau triste doua maimute batrine. Da, eu trebuia sa caut fructe zemoase... Trebuia sa duc mai departe visul meu. Am stiut ca jaime n-avea sa ajunga niciodata la mine. Zimbea fericit si-mi tot striga cuvinte lungi care se legau unele de altele intr-un soi de chiot ce se pierdea apoi in clipocitul apei...

Nebunul continua sa stea cu fata la apa. Incepuse un cintec fara cuvinte. Ca o cadere de frunze. Ca o lacrima zabovind in coltul ochiului. Privindu-l, am vazut ca plingea.

... Cintecul asta se cheama octombrie song... Eram tinar... Eram la un festival de jazz... Pe inserat, pe scena, s-a lasat o pasare mare. Alba. Am stiut ca murise ea. Pasarea a fost solul ei...

Solul ei?

Da, ea a fost regina inaripatelor albe ce-si aveau salasul in castelul de pe stinca vinetie... Se mai vad si acum zidurile ei... Intr-o noapte, au venit fetele de vinilin si-au distrus totul. Razbunarea pe care o aveau de indeplinit in numele strabunilor lor s-a dovedit a fi o inutila secventa barbara care s-a soldat cu disparitia unei specii care parea coborita din basmele omenirii... N-a folosit nimanui implinirea razbunarii... Nimanui. Nici macar faptuitorilor... Nici macar...

Cine vorbise? Nebunul?

Polpul jaime continua sa alerge spre mine intr-un relanty fara sfirsit, inconjurat de un halou laptos. Florile de castan imprastiau o mireasma delicata si nuanta de albastru a cerului ma facea sa ma gindesc ca, poate, cerul e apa si apa e cerul. Maimutele taceau mai departe privind luciul apei.

... Asculta... Asculta... Se auzi, intr-un tirziu, vocea siderala a nebunului... Octombrie song este cintecul definitivului, al pactului mut care se face intre doua fiinte care vor sa se iubeasca, neprocreator, indiferent de lumile carora le apartin... Intelegi? E inceputul si sfirsitul...

Un soare taind de stralucire invaluia totul intr-o lumina ascutita si impersonala in timp ce orizontul lacom il inghitea in fiecare clipa, treptat, sadic si imperturbabil. Nebunul nu mai era demult linga mine.

... Dar, fusese el acolo, linga mine?

Dar jaime, plopul?

Doar apa era acolo, sfidatoare si linistita, ca lucrurile care stiu ca au vesnicia in fata. Era aceeasi si alta totodata.

Cerul parea apa, iar apa cer. Ratele se miscau pe luciul curgator, ca niste semne de delimitare intre trecut si viitor. Dar, daca ratele, de fapt, zburau si doar eu le percepeam miscarile ca fiind alunecari pe apa?...

... Si soarele s-a scurs undeva, dincolo de orizont, incet si spectaculos. Culori amarui au invadat cerul care parea foarte aproape de pamint si, mi-am amintit, privindu-le, ca, de fapt, cautam fructe. Fructe zemoase.

Imi era sete.

Am ris. Cindva, de la fereastra mea, se vedea un plop. Cindva... Purtam in nari o inexplicabila mireasma de flori de castan... Imi aminteam de un plop, de un mire alergind spre mine cu bratele-crengi pline de flori... Flori de castan. De o secventa dintr-un film vazut in copilarie... Tropote de cai...

Lacate uriase atirnau in usile magazinelor goale. Era deja tirziu si trebuia sa ma intorc in adapost. Ceilalti erau, cu siguranta, ingrijorati. De nu foarte departe se auzeau chitaiturile sobolanilor bicefali porniti la vinatoarea de noapte.

... Si m-am pomenit fredonind un cintec pe care-l mai auzisem... Unde?... Cind?... Un cintec despre care stiam doar ca se numeste octombrie song...

© Yndigo madi